

หน้ากาก

บทที่ 23

รหัทซัปรถตรงกลับบ้านทันที ที่ระรินโทรศัพท์มาบอกว่าตัดยา ซึ่งจะมาทานอาหารมือเย็นด้วยมาถึงแล้ว เขาไม่ปล่อยให้ตัวเองสำรวจจิตใจว่ายินดีด้วยใจจริงหรือว่ากำลังสวมบทบาทที่ถูกกำหนดให้กันแน่ ร่างของหญิงสาวสองคนกับเด็กหญิงเล็กๆ ที่ปูเสื่อนั่งอยู่บนพื้นสนามทำให้เขารู้สึกชื่นใจยิ่งนัก ระรินเป็นคนวิ่งมาเปิดประตูบ้านให้เขานารถเข้าไปเก็บ รอยยิ้มระบายอยู่ในใบหน้าของชายหนุ่มเมื่อเดินตามมาสวมทบ..

“วันนี้รับแขกตรงนี้หรือริน น่าสบายจังเลย ”

ปากถามน้องสาว แต่ดวงตาวาววามในสีหน้าเจ็ย้มกลับจับจ้องอยู่ที่ใบหน้าอ่อนที่ยิ้มต้อนรับราวกับพยายามจะส่งกระแสความในใจให้เธอรับรู้ ร่างใหญ่หนึ่งลงรวมกลุ่มใกล้จนเข้าสัมผัสถูก

ใบหน้าของตัดยาเปล่งปลั่งขึ้นเช่นกัน สายตาของชายหนุ่มทำให้เธอต้องหลบตาด้วยความขัดเขิน

ระรินทำเป็นไม่สนใจ “น้องหลิวเป็นต้นคิดคะ ”

“จริงหรือ ” เขาหันไปเกี่ยวร่างของหลานสาวเข้ามากอดเด็กน้อยรั้งคอผู้เป็นลุงไว้ทันที “หอมคุณลุงหรือยังคะ น้องหลิว ”

จุมกเล็กๆตกลงบนแก้มที่สากคราอย่างว่าง่าย “ข้างนี้ด้วยคะ ” เขาเอียงแก้มให้อีกข้าง แม่สาวน้อยก็กดจุมกเล็กๆ ลงจุมพิตครั้งแล้วครั้งเล่า

“จุมคุณลุงแบบนี้ทุกวัน กว่าจะโตคงจุมกบักันพอดี ”

ระรินอดบ่นไม่ได้

“แล้วหอมอาทัดหรือยัง ” เขาถามหลานสาว

น้องหลิวยิ้มหน้าแป้นทำท่าจะผละจาก ชายหนุ่มรั้งร่างจ้อยไว้มองตาตัดยาอย่างมีความหมายขณะที่บรรจงจุมกแก้มเปล่งทั้งสองข้างแล้วปล่อยร่างจ้อยไผ่เข้าสู่อ้อมแขนของหญิงสาว ปรกกายตาของเขาแพรวพราวเมื่อน้องหลิวบรรจงจุมพิตแก้มใสที่เอียงให้

“อีกข้างล่ะคะ ” ชายหนุ่มบอกบท

ผิวหน้าของหญิงสาวเรื่อขึ้นเมื่อเอียงแก้มให้อย่างว่าง่าย

“ขึ้น...ใจ...” ชายหนุ่มทำเสียง

ระรินถอนใจ “น้องหลิวทำแก้มคุณอาเป็นหน้าลายแล้ว ”

“ไม่เป็นไร ประเดี๋ยวคุณลุงจะเช็ดให้ ” เขาแกล้งว่า

“มานี่มา ไปหาขนมให้คุณอาทานกันดีกว่า ”

ร่างน้อยหัวเราะรำ ผละออกจากอ้อมแขนของหญิงสาวเข้าหา มารดา ระรินค่อนข้างอย่างอ่อนใจก่อนจะจุมมือจ้อยเดินตัดสนามจากไป รหัททำเป็นไม่สนใจวงค์อน หันมามองคนที่นั่งวางสีหน้าไม่ถูกอยู่ข้างๆ

“แก้มคุณเลอะน้ำลายน้องหลิวจริงๆ ด้วย ”

เขาพูดพลาง ทำท่าจะเอื้อมมือมาเช็ดให้จริงๆ ตัดยาเอนตัวหนี “อย่าคะ ประเดี๋ยวระรินจะเข้าใจผิด ”

“เข้าใจผิดอะไร ” เสียงถามเจ็ยออกดออ่อน ดวงตาเจ็ย้มมองเธอราวคาดคั้น

“เราเป็นแค่เพื่อนกันนะคะ ”

เขามองเธอยิ้มๆ “เป็นมากกว่าเพื่อน ”

“ฉันกำลังจะแต่งงานนะคะ...”

“ก็ตอนนี้คุณยังไม่ได้แต่ง ”

“แต่ฉันอยู่กับเขาแล้วคะ ” เธอยิ้มเตือนตัวเอง

“เพราะอย่างนั้นคุณถึงได้ไม่ยอมให้ผมไปส่งถึงบ้าน กลัวจะตามไปทำให้เดือดร้อนใช่ไหม ” ชายหนุ่มถามยิ้มๆ

หญิงสาวหลุบตามองเสื่อ นั้นไม่ใช่เหตุผลหรอก แต่คนรวยอย่างจาริตยอมจะเป็นที่รู้จัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งหนุ่มใหญ่มหาเศรษฐีจัดได้ว่าเป็น “เจ้าพ่อ” ในวงการธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับงานของรหัทอยู่ด้วย ยังไม่ถึงเวลาที่จะบอกเขาว่าเธอคือใคร

“ผมไม่ทำให้คนที่ผมรักเดือดร้อนหรอก ” คำพูดนั้นลั่นไหลออกมาจนตัวคนพูดเองก็แปลกใจ ตัดยาหันหน้าไปทางอื่น ช่างหัวน้ไหวต่อคำพูดนั้นเสียเหลือเกิน

“อย่าพูดอย่างนั้นซิคะ ”

“ไม่อยากฟังหรือ ”

“ไม่อยากให้พูดคะ ” ดวงตาที่หันมาสบตาเขาบอกถึงความรู้สึกที่หัวน้ไหว เธออยากฟัง ทำไมจะไม่อยาก แต่ไม่เชื่อว่ามันจะมีความหมาย... ในเมื่อเขาพูดออกมาง่ายตายเพียงนั้น

“ผมคงรับปากว่าจะไม่พูดไม่ได้หรอก ” อีกฝ่ายออกดออ่อนด้วยสีหน้าช่างเล่น “ความในใจมันพร้อมจะล้นออกมาทุกเมื่อ ”

“ อย่างน้อยฉันก็ไม่อยากให้ระรินคิดว่าฉันเป็นคนหลายใจ
กลัวว่าระรินจะเสียศรัทธา คุณเธอจะชอบฉันมาก ”

“ ทุกคนที่อยู่ใกล้คุณต้องชอบคุณทั้งนั้น ใครจะอดใจได้ ก็ดี
ออกอย่างนี้ ”

“ เราเข้าไปในบ้านกันดีกว่าค่ะ ” พุดพลางขยับตัว ทว่าอีก
ฝ่ายยึดมือไว้ทัน แม้เธอจะดึงกลับก็ไม่อาจจะเป็นอิสระได้

“ คุณเข้าไปคนเดียวเถอะ ตรงนี้น่าสบายออก ผมจะอยู่ตรงนี้
ละ ”

พุดจบกก็เอนกายลงนอนข้างเธอเสียเฉยๆ ซ้ำยังไม่ยอมปล่อย
มือ จับวางทาบกับอกไว้เช่นนั้น

“ คุณระ ปล่อยค่ะ ”

“ ถ้าต้องปล่อยมือ ผมจะกอดคุณไว้ทั้งตัวเลย ”

ใบหน้าของเธอรบยาสีแดงเรื่อ อากาการชัดขึ้นเป็นไปเพียง
ชั่วครู่ก็ผ่อนคลาย เธอยอมให้มืออุ่นที่แข็งแรงเกาะกุมมือบางไว้กับ
อก ดิมดำซึมซับความรู้สึกเป็นสุขที่ท่วมท้นหัวใจไว้เงิบๆ หญิงสาว
ไม่รู้และไม่เคยเฉลียวใจสงสัยเลยว่า ภายใต้อันหน้าเจ้ายิ้ม ปรกกายตา
วาววามของอีกฝ่าย แท้จริงแล้ว รหัทมีความรู้สึกนึกคิดอย่างไรกันแน่

เธอยังไม่รู้อีกว่าระรินลอบมองออกมาจากหลังกระจกหน้าต่างใน
บ้านด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

สำหรับระริน ละครเรื่องนี้ช่างโหดร้ายเสียจริง.....

หลังอาหารค่ำ แม้จะยังขัดเขินวางสีหน้าไม่สนิท ทัดทยาก็
ยอมให้ชายหนุ่มนั่งใกล้บนชิงช้าริมระเบียง เกาะกุมมือเป็นบางครั้ง
บางหนนอกสายตาของหญิงสาวอีกผู้หนึ่ง พุดคุยเรื่องนั้นเรื่องนี้ไร้สาระ
เธอขอตัวกลับหลังจากนั้นชั่วครู่ ไม่ยอมให้รหัทนั่งรถออกมา
ส่งเหมือนอย่างที่เคย

“ ที่นี่เปลี่ยวออกนะคะ ทัดเป็นห่วงระรินกับน้องหลิว ”

“ นี่ก็ว่าเป็นห่วงป่าไผ่กับยัยอ้อย ” เขาเอ่ยชื่อสาวใช้

หญิงสาวหัวเราะ “ เป็นห่วงทั้งหมดละคะ ก็ผู้หญิงทั้งนั้น ”

“ พวกเขาอยู่บ้านกันแล้ว คุณซี จะต้องขับรถอยู่ในถนนอีก
ตั้งนาน ”

“ ไม่เป็นไรหรอกค่ะ นี่ยังไม่ดี ”

เขายังแอบจุ่มจุมพิตเธออย่างรวดเร็ว เมื่อส่งหญิงสาวขึ้นรถ
แม้จะเป็นเพียงที่แก้ม แต่อีกฝ่ายคล้ายจะถึงกับมีนงไม่เป็นตัวของ
ตัวเองขึ้นมาทันที

“ หอมแทนน้องหลิว ” ชายหนุ่มกระซิบ

เธอมองร่างสูงผลไปเปิดประตูรั้ว ใบหน้าสะอ้านประดับไรศรา
สีอ่อนยังระบายยิ้ม โบกมือให้เมื่อเธอพารถผ่านออกไปด้วยความอาลัย

รหัทปิดประตู สีหน้ายังเจ้ายิ้มเมื่อเดินกลับเข้าบ้าน ผ่าน
สองสาวใช้ที่นั่งดูทีวีขึ้นบันไดพลางฮัมเพลงอย่างบันเทิงใจ ระริน
เปิดประตูห้องออกมาพอดี พอเห็นพี่ชายก็สะบัดหน้ากลับ ปิด
ประตูห้องกดล็อกแล้วยังลงกลอนอีกด้วย.....

รถของจาริตจอดอยู่ก่อนแล้วในที่จอดซึ่งจัดไว้โดยเฉพาะ
ทัดทยาใจเต็นระทิก ต้องทำใจอยู่นาน กว่าจะใช้กุญแจเปิดประตูห้อง
สีหน้าของหนุ่มใหญ่บึ้งตึง ปรกกายตาทิมองมาหมางเมิน

“ ไปไหนมา ”

“ คุณรีบกลับมาแล้วหรือคะ ทัดนึกว่าคุณจะ...” ไม่กลับมาคืน
นี้... เธอกลืนคำพูดท้ายๆไว้เสีย

“ คุณก็เลยออกไปเที่ยวข้างนอกงั้นสิ ”

“ ไม่ได้ไปเที่ยวค่ะ ทัดไป...” หาพ่อ... เธอจะอ้างอย่างนั้น
ไม่ได้ เธอจะไปหาพ่อในตอนบ่ายต่างหาก และเขาก็อาจจะโทรศัพท์
ไปตามเธอที่นั่นแล้วก่อนหน้า ”

“ เพื่อนที่ไหน ”

“ บ้านเขาอยู่ที่บางเขนค่ะ ” เธอฝืนยิ้ม ทำใจดีสู้เสียมองตอบ
ดวงตาดูดีนระแวงและจับสังเกตุที่จ้องตรงมา “ ความจริงไม่ได้สนิท
สนมกันนักหนาหรอกค่ะ หลายวันก่อนทัตพบเขาคู่มลูกเดินอยู่ใน
ศูนย์การค้าก็เลยได้คุยกัน แล้วเขาก็ชวนไปทานข้าวที่บ้าน วันนี้
ทัดนึกว่าคุณรีบจะ..กลับดี... ก็เลยไปทานข้าวกับเขาค่ะ ”

สีหน้าของหนุ่มใหญ่คลายความตึงเครียดลงเล็กน้อย เธอคง
ไม่ได้ไปกับเจ้าหนุ่มตัวล่ำหน้าตาหล่อเหลาราวกับพระเอกหนังที่พักอยู่
ในอาคารเดียวกันนี้ หรอกนะ ไม่อย่างนั้นคงจะไม่กลับมาแต่หัวค่ำ
แล้วดูแต่งตัวเข้าชิ กางเกงยีน เสื้อยืดง่าย ๆ ซ่างไรร์สนิยมเสียจริงๆ

“ วันหลังแนะนำให้รู้จักบ้างได้ไหม ”

“ ได้ซีคะ ”

“ แล้วเขาทำงานทำการอะไร ”

“ ไม่ได้ทำค่ะ เลี้ยงลูกเฉยๆ ลูกสาวคนเดียวอายุเพิ่งจะสองขวบ

เท่านั้นเองค่ะ น่ารักมาก ยิ่งกับตุ๊กตา... ทัดหลงรักเด็กคนนี้ก็เลยตามไปอ้อมถึงบ้าน ”

หนุ่มใหญ่ลูกหนี้เสียเฉยๆ ทัดพยายามมองตามด้านหลังของร่างสูงรู้ว่าคำว่า “ลูก” ทำให้เขารำคาญ เขาไม่ชอบคำๆนี้...

หญิงสาวโบหน้าใสที่มีลูกสาวเล็กๆ เกาะเกี่ยวจูงมือเดินเข้ามาทำความเคารพ ทำให้สีหน้าเคร่งขรึมของจาริตคลายลง มุมปากคล้ายยิ้มทำให้โบหน้าของหนุ่มใหญ่อ่อนโยนลงเป็นอันมาก

ระรินอ้อมน้องหลิวขึ้นมาไหว้ชายหนุ่ม

ทัดทยาเสียงใส “น้องหลิว มาหาอาทัดค่ะ ”

ร่างจ้อยโผเข้าหาคนที่ยื่นมือออกมา มือเล็กๆ คล้องคออย่างไม่แปลกหน้าต่อกัน ครั้นพอได้ยินเสียงทวงถาม “หอมอาทัดหรือยังคะ ” จมูกเล็กๆ ก็กดลงกับแก้มอีกฝ่ายอย่างไม่อิดเอื้อน

“ทำไมเป็นอา น่าจะเป็นป้ามากกว่านะ ” ชายหนุ่มท้วงยิ้มๆ อีกสองสาวมองหน้ากัน แล้วก็หัวเราะเมื่อจาริตเองเป็นฝ่ายพูดต่อไปว่า “หรือว่ากลัวแก่ ”

“ผู้หญิงเกลียดคำว่าป้ากันทุกคนแหละค่ะ ” ระรินพูด

“คำว่าอา.. รื่นหูกว่านะคะ ” ทัดทยาเสริมด้วยน้ำเสียงเจี๊ยงหัวเราะ

แม้จาริต ทำท่าคล้ายจะไม่ชอบเด็ก แต่น้องหลิวก็ไม่ได้ทำให้รำคาญใจ โชคดีที่เด็กหญิงไม่ซุกซนเมื่ออยู่แปลกที่ ตุ๊กตาไขลานหลายตัวที่ระรินนำใส่ย่ามมาด้วยถูกนำมาหลอกล่อหากอีกฝ่ายเบื่อการนั่งเฉยๆ ดูผู้ใหญ่คุยกันขึ้นมาในระหว่างรับประทานอาหาร

ทัดทยาแปลกใจที่เห็นสายตาเขายามเผลอตัวเมื่อมองน้องหลิว ดูคล้ายมีความเจ็บปวดแฝงอยู่ในดวงตาคู่นั้น.....

โชคดีที่จาริตไม่เสียมารยาทซักใช้เรื่องส่วนตัว ทัดทยาไม่เคยทำตัวให้หน้าระวางสงสัยมาก่อน ในครั้งนี้เพียงเขาได้เห็นตัวตนของคนทีทัดทยาอ้างว่าอยู่ด้วยในยามค่ำ ชายหนุ่มก็พอใจเป็นอย่างยิ่งแล้ว

“ผมต้องกลับไปทำงาน แต่ว่าแวะไปส่งคุณที่บ้านได้นะ”

จาริตเสนอเมื่อจ่ายค่าอาหาร ระรินตอบว่า “ไม่เป็นไรคะ รินจะเดินดูของ อยากได้อะไรหลายอย่าง ประเดี๋ยวจะโทรศัพท์เรียกให้พี่ชายมารับ ”

“พี่ชาย ? ”

“คนที่อยู่ด้วยนะคะ ”

หนุ่มใหญ่ไม่ได้ให้ความสนใจมากไปกว่านั้น เข้าใจว่าเธอพูดถึงสามีมากกว่าอย่างอื่น “งั้นทัดจะอยู่หรือว่าไปกับผม ”

“ทัดอยู่ช่วยรินซื้อของดีกว่าค่ะ ไม่อยากกลับไปเหงาที่บ้าน ”

“ถ้าเหงาก็มาอยู่กับเพื่อนซี ว่างๆ ด้วยกันทั้งคู่ ”

“คุณจาริตอนุญาตหรือคะ ” ระรินถามยิ้มๆ

“อนุญาตซี ทำไมจะไม่อนุญาต ” ชายหนุ่มพูดอย่างใจดี

หญิงสาวทั้งคู่มองร่างสูงสันทัดที่ยังคล่องแคล่วแข็งแรง สวมใส่เครื่องแต่งกายและเครื่องประดับสมฐานะเดินจากไป น้องหลิวยังโบกมือลาตามคำบอกของมารดา ครั้นหันกลับมามองกัน โบหน้าของทัดทยากลับเจื่อนจางลง

“ขอโทษนะ ริน ที่ทัดต้องรบกวนวันนี้ ” เธอพูดอ่อยๆ

ระรินยิ้มปลอบ “ไม่ได้รบกวนหรอกค่ะ รินดีใจที่ได้มา ”

“รินตำหนิทัดหรือเปล่า ”

“ไม่ค่ะ ”

“สักวันหนึ่งรินจะเข้าใจว่าทำไมทัดถึงได้...” เธอหาคำพูดไม่ถูก

อีกฝ่ายจับมือเธอ ทัดทยาเมื่อควงคู่กับจาริต ดูเป็นสุภาพสตรีที่ระมัดระวัง ในวันนี้หญิงสาวใส่ชุดเสื้อกระโปรงประณีต รองเท้ากระเป๋าทึบแบรนต์หรูดูเข้ากันไปหมด ไม่ใช่เสื้อยืด กางเกงพอดี้ตัวง่ายๆ ที่ระรินได้เห็นในระยะหลังๆนี้

ดูเธอพร้อมพรั่งจ๋าเลย แต่ประกายตาหาได้สดใสเหมือนเมื่ออยู่กับรหันไม่

“ไม่ต้องคิดมากหรอกค่ะ รินไม่ได้ตำหนิอะไร วางใจเถอะ”

รหันตามมาสมทบ ใช้เวลาชืนมีนอยู่ด้วยกันในห้างสรรพสินค้า นั่นอีกพักหนึ่ง บางครั้งระรินพาลูกปลีกตัวไปเพื่อจะปล่อยชายหญิงไว้ด้วยกัน ครั้นเขาเสนอจะขับรถไปส่ง ทัดทยาก็ปฏิเสธ ยอมเพียงให้ชายหนุ่มมาส่งขึ้นรถแท็กซี่

เขายังตามมาเปิดปิดประตูรถแล้วก้มลงมาหลีวตาให้

“แล้วพบกันนะครับ”

หญิงสาวโบกมือลาด้วยรอยยิ้มในโบหน้าที่เปล่งปลั่ง

วันนั้นเป็นวันที่ปลอดโปร่งและมีความสุขอีกวันหนึ่งของเธอ...